

Genesis

KARIN SLAUGHTER BIJ DE BEZIGE BIJ

Nachtschade
Zoenoffer
Een lichte koude huivering
Vervloekt geluk (red.)
Onzichtbaar
Trouweloos
Triptiek
Onaantastbaar
Onbegrepen
Versplinterd

KARIN SLAUGHTER

Genesis

Vertaling Ineke Lenting

2009
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2009 Karin Slaughter

Copyright Nederlandse vertaling © 2009 Ineke Lenting

Oorspronkelijke titel *Genesis*

Oorspronkelijke uitgever Century, Londen

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Ilona Wellmann/Trevillion Images

Foto auteur Alison Rosa

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 4190 8

NUR 305

www.uitgeverijcargo.nl

Dit boek draag ik op aan mijn lezers...
met dank voor jullie vertrouwen.

Proloog

Na op de kop af veertig jaar huwelijk had Judith nog steeds het gevoel dat ze haar man niet helemaal kende. Veertig jaar lang had ze voor Henry gekookt, veertig jaar lang had ze zijn overhemden gestreken, veertig jaar lang had ze het bed met hem gedeeld, en nog steeds was hij een raadsel. Misschien dat ze daardoor vrijwel zonder klacht alles voor hem deed. Er viel veel te zeggen voor een man die je na veertig jaar nog steeds wist te boeien.

Judith deed het autoraampje open om wat koele herfstlucht binnen te laten. Atlanta was maar een halfuur rijden verderop, maar hier in Conyers vond je nog stukken onontgonnen land en zelfs wat kleine boerderijen. Het was er rustig, en Atlanta was net ver genoeg weg, zodat je van de stilte kon genieten. Judith slaakte een zucht toen ze aan de horizon een glimp opving van de wolkenkrabbers van de stad. *Thuis*, dacht ze.

Het verbaasde haar dat ze Atlanta inmiddels als haar thuis beschouwde. Het was nog maar kortgeleden dat ze een kleinsteds, zelfs landelijk leven had geleid. Ze verkoos de open ruimte boven de betonnen trottoirs van de stad, ook al moest ze toegeven dat het prettig was om zo centraal te wonen dat je zomaar naar de buurtwinkel of een restaurantje kon lopen als je er zin in had.

Er gingen dagen voorbij waarin ze niet eens in een auto hoefde te stappen – het soort leven waarvan ze tien jaar eerder niet had kunnen dromen. Ze wist dat Henry er net zo over dacht. Met zijn schouders tot aan zijn oren opgetrokken stuurde hij de Buick vastberaden over een

smal landweggetje. Tientallen jaren lang had hij over alle hoofd- en snelwegen van het land gezworven, en inmiddels wist hij intuïtief elk achterafweggetje, iedere afslag en sluiproute te vinden.

Judith twijfelde er niet aan of hij zou hen veilig thuisbrengen. Ze leunde achterover en gluurde tussen haar wimpers door uit het raampje, zodat de bomen langs de weg net een dicht bos leken. Minstens één keer per week maakte ze dit ritje naar Conyers, en het leek wel of ze telkens iets nieuws zag: een huisje dat haar nog niet eerder was opgevallen, een brug waar ze talloze malen overheen was gehobbeld zonder er aandacht aan te schenken. Het was als het leven zelf. Je besepte pas wat er aan je voorbijtrok als je vaart minderde om beter te kunnen kijken.

Ze waren op de terugreis na een feestje dat ter ere van hun huwelijksdag door hun zoon was georganiseerd. Of eigenlijk was het georganiseerd door Toms vrouw, die zijn leven regelde alsof ze directiesecretaresse, huishoudster, kinderoppas, kok en – vermoedelijk – concubine in één was. Tom was een blij verrassing geweest, en zijn geboorte een voorval dat de artsen voor onmogelijk hadden gehouden. Vanaf het allereerste begin had Judith hem aanbeden, hem als een geschenk beschouwd dat ze met elke vezel in haar lichaam zou koesteren. Ze had alles voor hem overgehad, en nu Tom inmiddels de dertig was gepasseerd scheen hij nog steeds vertroeteld te moeten worden. Misschien was Judith als echtgenote te traditioneel en als moeder te dienstbaar geweest, en was haar zoon daardoor tot het soort man uitgegroeid dat van een vrouw verlangde, en verwachtte, dat ze alles voor hem deed.

Niet dat Judith Henry's sloofje was geweest. Ze waren getrouwd in 1969, een tijd waarin vrouwen in meer dingen geïnteresseerd mochten zijn dan in de perfecte bereiding van braadstuk en de beste manier om vlekken uit het tapijt te verwijderen. Vanaf het begin was Judith vastbesloten geweest om haar leven zo interessant mogelijk in te richten. Ze was hulpmoeder op Toms school. Ze werkte als vrijwilligster in het plaatselijke opvanghuis voor daklozen, en zette samen met buurtbewoners een hergebruik-

groepje op. Toen Tom wat ouder was, nam Judith een boekhoudbaantje bij een plaatselijk bedrijf en sloot zich via de kerk aan bij een hardloopclub die trainde voor marathons. Dit actieve bestaan vormde een schril contrast met dat van Judiths moeder, die aan het eind van haar leven zo uitgewoond was na negen kinderen te hebben grootgebracht, zo uitgeput van het eindeloze, zware werk als boerenvrouw, dat ze op sommige dagen te verslagen was om er een woord uit te krijgen.

Wel moest Judith toegeven dat ze zelf ook een typische vrouw van haar tijd was geweest. Tot haar schande was ze eigenlijk gaan studeren om een man aan de haak te slaan. Ze was opgegroeid in de buurt van Scranton, in Pennsylvania, in een dorp dat zo klein was dat het niet eens voor een stip op de kaart in aanmerking kwam. De enige beschikbare mannen waren boeren, en die waren amper in Judith geïnteresseerd, wat ze hun niet kwalijk kon nemen. De spiegel loog niet. Ze was iets te dik, haar tanden stonden iets te ver naar voren en verder had ze van alles net iets te veel om het soort vrouw te zijn waarop de mannen van Scranton vielen. En dan was er haar vader nog, streng en met harde hand, niet iemand die je met een beetje gezond verstand als schoonvader uitkoos, tenminste niet in ruil voor een peervormig meisje met konijntanden, dat geen enkele aanleg voor het boerenbedrijf aan de dag legde.

Eigenlijk was Judith altijd het buitenbeentje van de familie geweest, het kind dat niet echt in het gezin paste. Ze las te veel. Ze had een hekel aan het boerenwerk. Zelfs als klein meisje had ze niks met dieren en weigerde ze ze te verzorgen en te voeren. Geen van haar zussen en broers had een hogere opleiding genoten. Twee broers waren op hun veertiende van school gegaan, en een oudere zus was halsoverkop getrouwd om zeven maanden later haar eerste kind te baren. Niet dat iemand moeite deed om het uit te rekenen. Hun moeder, voor wie ontkenning een tweede natuur was geworden, had tot op haar sterfdag volgehouden dat haar eerste kleinkind zelfs als baby al zware boten had gehad. Wat zijn middelste dochter betrof had Ju-

diths vader gelukkig het teken aan de wand gezien. Voor haar geen verstandshuwelijk met een van de jongens uit de buurt, want die waren wel zo verstandig om haar links te laten liggen. De christelijke hogeschool, zo had hij bedacht, was Judiths laatste – en enige – kans.

Op haar zesde had Judith een stukje opspattend puin in haar oog gekregen toen ze achter de tractor aan rende. Vanaf dat moment had ze altijd een bril gedragen. Door die bril vond iedereen haar geleerd, ook al was het tegenovergestelde waar. Ze hield inderdaad van lezen, maar haar belangstelling ging eerder uit naar flutromannetjes dan naar echte literatuur. Toch raakte ze het etiket 'studiebol' niet kwijt. Wat zeiden ze vroeger ook alweer? 'Een vrouw met een bril, geen man die haar wil.' Het kwam dan ook als een verrassing – of eigenlijk als een schok – toen ze die allereerste dag op de hogeschool tijdens het allereerste college een knipoog kreeg van de studieassistent.

Eerst dacht ze dat hij last van zijn oog had, maar Henry Coldfields bedoelingen lieten niets te raden over toen hij haar aan het eind van het college terzijde nam en vroeg of ze zin had om iets fris met hem te gaan drinken in de drugstore. Verder dan die knipoog reikten zijn sociale talenten blijkbaar niet. Als mens was Henry uitermate verlegen, wat vreemd was als je bedacht dat hij het later tot topverkoper bij een drankengroothandel zou schoppen, een baan die hij zelfs drie jaar na zijn pensionering nog steeds uit de grond van zijn hart verfoeide.

Judith vermoedde dat Henry's aanpassingsvermogen het gevolg was van zijn jeugd in een kolonelsgezin, toen hij overal in het land had gewoond en nooit langer dan een paar jaar op één basis was gebleven.

Het was geen hartstocht op het eerste gezicht geweest; de liefde kwam later. Wat Judith in het begin vooral in Henry aantrok, was dat hij zich tot haar aangetrokken voelde. Dat was iets nieuws voor het peertje uit Scranton, maar Judith had zich dan ook altijd aan het uiteinde van het Marx-spectrum bevonden: eerder Groucho dan Karl. Ze was maar al te bereid om zich bij elke club aan te sluiten die haar als lid wilde hebben.

Henry was een club op zich. Hij was niet knap, maar ook niet lelijk, evenmin brutaal als terughoudend. Met zijn keurige scheiding en neutrale manier van praten zou je hem het beste als 'doorsnee' kunnen beschrijven, en dat deed Judith dan ook in een brief die ze later aan haar oudere zus schreef. Rosa had geantwoord in de trant van: 'Tja, meer zit er waarschijnlijk niet voor je in.' Als verzachtende omstandigheid kon worden aangevoerd dat Rosa destijds zwanger was van haar derde kind terwijl het tweede nog in luiers liep, maar toch had Judith haar zus die neerbuigende opmerking nooit vergeven – niet om zichzelf, maar om Henry. Als Rosa niet doorhad hoe bijzonder Henry was, dan kwam dat doordat Judiths pen tekortschoot en Henry te verfijnd was voor simpele woorden op een vel papier. Misschien was het beter zo. Rosa's zure commentaar was voor Judith aanleiding geweest om met haar familie te breken en zich volledig aan deze knipogende, in zichzelf gekeerde, onvoorspelbare onbekende te geven.

Henry's sociale verlegenheid was slechts de eerste van vele tegenstellingen die Judith in de loop van de jaren bij haar echtgenoot had waargenomen. Hij leed aan hoogtevrees, maar had nog voor zijn twintigste zijn sportvliegbrevet gehaald. Hij verkocht alcohol, maar dronk zelf geen druppel. Hij was een echte huismus, maar praktisch zijn hele volwassen leven had hij het Noordwesten en later het Midwesten bereisd, en door zijn promoties hadden ze overal in het land gewoond, zoals Henry dat als kind van een militair van vroeger gewend was. Het leek alsof hij zichzelf altijd dwong om dingen te doen die hij eigenlijk niet wilde. Tegen Judith zei hij vaak dat haar gezelschap het enige was waarvan hij oprecht genoot.

Veertig jaar, en dan nog zoveel verrassingen.

Tot haar spijt betwijfelde Judith of haar zoon zijn vrouw ook maar enige verrassing te bieden had. Toen Tom opgroeide was Henry drie van de vier weken op pad geweest, en zijn taak als opvoeder manifesteerde zich in vlagen, waarbij zijn gevoelige kant niet echt aan bod kwam. Het gevolg was dat Tom alle eigenschappen overnam die zijn

vader hem tijdens zijn jeugd had getoond: strengheid, onbuigzaamheid, gedrevenheid.

Het had nog een andere kant. Judith wist niet of het kwam doordat Henry zijn vertegenwoordigersbaan eerder als een plicht aan zijn gezin dan als een passie beschouwde, maar het was alsof er een zekere onderhuidse spanning aan elke interactie met zijn zoon ten grondslag lag: *Bega niet dezelfde vergissingen die ik heb gemaakt. Raak niet verstrikt in een baan die je veracht. Verloochen je overtuigingen niet voor brood op de plank.* De enige positieve aanbeveling die hij de jongen had gedaan was dat hij een goede vrouw moest trouwen. Was hij maar wat specifiekere geweest. Was hij maar minder hard geweest.

Waarom waren mannen zo veeleisend waar het hun zonen betrof? Judith vermoedde dat ze hun jongens wilden zien slagen waar ze zelf hadden gefaald. Als Judith in het verleden naar een tweede kind verlangde en dan een dochter voor zich zag, werd ze helemaal warm vanbinnen, een gevoel dat onmiddellijk overging in bijtende kou. Een meisje net als Judith, dat de maatschappij in moest, dat haar moeder moest trotseren, dat de wereld moest trotseren. Dan begreep ze Henry's wens dat Tom het beter moest doen dan hij, dat hij beter moest zijn, dat hij alles moest krijgen wat hij wilde, en meer.

In zijn werk was Tom zonder meer geslaagd, maar zijn muizige vrouw was een teleurstelling. Telkens als Judith haar schoondochter zag, kostte het haar de grootste moeite om niet te zeggen dat ze rechtop moest staan, voor zichzelf moest opkomen en in godsnaam wat ruggengraat moest tonen. Een week eerder had een van de vrijwilligers van de kerk gezegd dat een man altijd met zijn moeder trouwde. Judith was niet met de vrouw in discussie gegaan, hoewel ze betwijfelde of iemand ook maar een greintje overeenkomst zou kunnen vinden tussen haar en de vrouw van haar zoon. Judith was graag bij haar kleinkinderen, maar de aanblik van haar schoondochter deed altijd weer afbreuk aan haar vreugde.

Per slot van rekening waren ze louter om de kleinkinderen naar Atlanta verhuisd. Ze hadden hun rustige leventje

in Arizona, waar ze zich na Henry's pensionering gevestigd hadden, eraan gegeven en waren drieduizend kilometer verderop getrokken, naar deze broeierige stad met zijn smogalarmen en bendes die elkaar naar het leven stonden, alleen om dichterbij twee van de verwendste, ondankebaarse krentjes te zijn die er aan deze kant van de Appalachen te vinden waren.

Judith wierp een blik op Henry, die onder het rijden met zijn vingers op het stuur trommelde en nogal vals zat te neuriën. Als ze het over hun kleinkinderen hadden, was het slechts in de gloedvolste bewoordingen, misschien omdat een vlaag van eerlijkheid aan het licht zou kunnen brengen dat ze eigenlijk niet zo aardig vonden – en wat moesten ze dan? Ze hadden hun hele leven op z'n kop gezet voor twee kleine kinderen die een glutenvrij dieet volgden, op onwrikbaar vaste tijden een dutje deden en een strak speelrooster hadden, waarbij ze alleen mochten spelen met 'gelijkgezinde kinderen die dezelfde doelen nastreefden'.

Voor zover Judith wist, streefden haar kleinkinderen maar één doel na, namelijk om in het middelpunt van de aandacht te staan. Je hoefde maar te niezen, vond ze, en je had al een gelijkgezin, egocentrisch kind te pakken, maar volgens haar schoondochter was het een bijna onmogelijk karwei. Daar ging het toch om als je kind was, om je egocentrisch op te stellen? En was het niet de taak van de ouders om dat eruit te drillen? Het was alle betrokkenen in elk geval duidelijk dat het niet tot de taak van de grootouders behoorde.

Toen de kleine Mark zijn niet-gepasteuriseerde sap op Henry's pantalon had gemorst en Lilly zoveel chocolaatjes uit haar oma's tas had gevist en opgegeten dat ze Judith deed denken aan een dakloze vrouw die ze een maand eerder in het opvanghuis had gezien en die zich flippend van de methamfetamine had ondergeplast, hadden Henry en Judith hooguit geglimlacht – gegniffeld zelfs – alsof het om wat schattige grilletjes ging die de kinderen spoedig zouden ontgroeien.

Maar spoedig kwam niet snel genoeg, en toen haar

kleinkinderen zeven en negen waren begon Judith er zo langzamerhand aan te wanhopen dat ze ooit in beleefde, liefhebbende jongvolwassenen zouden veranderen die niet voortdurend de drang voelden om grotemensengesprekken te verstoren en zo luid krijsend door het huis te rennen dat dieren twee districten verderop aan het brullen sloegen. Judiths enige troost was dat Tom hen elke zondag meenam naar de kerk. Uiteraard wilde ze dat haar kleinkinderen werden voorbereid op een leven met Christus, maar ze wilde vooral dat ze de zondagsschoollessen leerden. *Eert uw vader en uw moeder. Wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet. Je hoeft er niet op te rekenen dat je bij je opa en oma kunt intrekken als je je leven verknalt en voortijdig van school gaat.*

‘Hé!’ blafte Henry toen een tegemoetkomende auto zo dicht langs hen schoot dat de Buick schudde op zijn banden. ‘Blagen,’ bromde hij, en hij klemde het stuur stevig vast.

Hoe dichterbij de zeventig naderde, hoe meer Henry in zijn rol van norse oude man scheen te groeien. Soms was het ontwapenend. Maar er waren ook momenten dat Judith zich afvroeg hoe lang het nog zou duren voor hij vuistschuddend al het kwaad van de wereld op het conto van ‘die blagen’ schreef. De leeftijd van de blagen leek ergens tussen de vier en de veertig te schommelen, en zijn ergernis bereikte een hoogtepunt wanneer hij ze op iets betrapte wat hij vroeger zelf deed, maar waarvan hij niet langer de lol inzag. Judith vreesde de dag waarop zijn vliegbrevet hem ontnomen zou worden, iets wat niet lang meer zou duren nu tijdens zijn laatste bezoek aan de cardioloog wat afwijkingen aan het licht waren gekomen. Dat was een van de redenen geweest waarom ze hadden besloten zich in Arizona te vestigen, waar geen sneeuwhoppen geruimd of gazons gemaaid hoefden te worden.

‘Het kon weleens gaan regenen,’ zei ze.

Henry strekte zijn hals en keek naar de wolken.

‘Echt een avond om aan mijn boek te beginnen.’

Zijn lippen krulden zich tot een glimlach. Voor hun huwelijksdag had Henry haar een dikke historische roman

gegeven. Van Judith had hij een nieuwe koelbox gekregen voor op de golfbaan.

Turend keek ze naar de weg vóór hen. Ze moest haar ogen weer eens laten controleren. Zelf was ze ook niet ver van de zeventig verwijderd, en haar gezichtsvermogen leek elk jaar minder te worden. Vooral in de schemering was het erg, wanneer voorwerpen in de verte leken te vervagen. Ze knipperde dan ook een paar keer met haar ogen voor ze zeker wist wat ze zag, en ze deed haar mond pas open om Henry te waarschuwen toen het dier pal voor hen opdook.

'Jude!' brulde Henry, en terwijl hij het stuur naar links rukte om het arme beest te ontwijken, schoot zijn andere arm voor Judiths borst langs. Merkwaardig genoeg was de eerste gedachte die bij Judith opkwam dat het in de film precies klopte: alles vertraagde, de tijd kroop, zodat elke seconde een eeuwigheid leek te duren. Ze voelde Henry's sterke arm als een grendel voor haar borsten, ze voelde de veiligheidsgordel in haar heupbeenderen snijden. De auto zwenkte en met een schok sloeg haar hoofd tegen het portier. De voorruit barstte toen het dier tegen het glas sprong, het dak van de auto raakte en vervolgens van de kofferbak stuiterde. Pas nadat de auto schuddend en met een draai van honderdtachtig graden tot stilstand was gekomen, haalden de geluiden Judith in: het gekraak en gebonkbonkbonk, en boven dat alles uit een snerpend hoge kreet die uit haar eigen mond bleek te komen. Ze verkeerde ongetwijfeld in shock, want Henry riep verschillende keren 'Judith! Judith!' voor ze stopte met schreeuwen.

Henry's hand klemde om haar arm en ze voelde de pijn tot in haar schouder. 'Het gaat wel, het gaat wel,' zei ze, terwijl ze over de rug van zijn hand wreef. Haar bril zat scheef en haar gezichtsvermogen was miserabel. Toen ze met haar vingers langs de zijkant van haar hoofd streek, voelde ze iets nats en kleverigs. Ze trok haar hand weg en zag bloed.

'Het was vast een hert of...' Henry sloeg zijn hand voor zijn mond om de woorden binnen te houden. Hij leek kalm, maar het gezwoeg van zijn borst terwijl hij naar

lucht hapte verried hem. De airbag was opengeklapt. Op zijn gezicht zat een fijn, wit poeder.

Judiths adem stakte toen ze voor zich uit keek. De hele voorruit zat onder het bloed, als van een plotselinge slagregen.

Henry duwde het portier open, maar stapte niet uit. Judith zette haar bril af om haar ogen schoon te vegen. Beide glazen waren kapot en rechts ontbrak de onderkant. Ze zag de glazen beven en besepte dat het getril van haar eigen handen afkomstig was. Nu stapte Henry uit. Ze dwong zichzelf om haar bril weer op te zetten en volgde zijn voorbeeld.

Het beest lag op de weg en zijn poten bewogen. Judiths hoofd deed pijn van de smak tegen het portier. Haar ogen zaten vol bloed. Dat was de enige verklaring die ze had voor het feit dat het dier – en het moest wel een hert zijn – welgevormde, blanke vrouwenbenen scheen te hebben.

‘O god,’ fluisterde Henry. ‘Het is – Judith – het is...’

Achter zich hoorde Judith een auto. Banden gierden over het asfalt. Portieren vlogen open en sloegen weer dicht. Twee mannen voegden zich bij hen op de weg, en een van hen rende naar het dier.

‘Bel 911!’ riep hij, terwijl hij bij het lichaam neerknielde. Judith kwam wat dichterbij en nog wat dichterbij. Weer bewogen de benen – de volmaakte benen van een vrouw. Ze was spiernaakt. Bloeduitstortingen kleurden de binnenkant van haar dijen zwart. Donkere, oude bloeduitstortingen. Opgedroogd bloed zat vastgekoekt aan haar benen. Haar borsten waren toegetakeld. Er was geen andere beschrijving voor: ze zag eruit alsof ze door een beest was aangevallen. Een donkerrood waas leek haar romp te bedekken, en uit een scheur in haar zij stak wit bot. Judith keek even naar haar gezicht. De neus zat scheef. De ogen waren gezwollen, de lippen zaten vol kloofjes en barstjes. Het donkere haar van de vrouw klitte samen van het bloed, dat als een halo een plas rond haar hoofd had gevormd.

Onwillekeurig kwam Judith nog wat dichterbij, en plotseling voelde ze zich een voyeur nadat ze een leven lang

beleefd haar blik had afgewend. Glas knerpte onder haar voeten en de ogen van de vrouw schoten in paniek open. Met doffe, dode blik staarde ze naar een punt ergens voorbij Judith. Even plotseling knipperden haar ogen weer dicht, en Judith kon de huivering die door haar lichaam trok niet onderdrukken. Het was alsof er iemand over haar graf had gelopen.

‘Lieve god,’ mompelde Henry, bijna in gebed. Toen Judith zich omdraaide, zag ze dat haar man met zijn hand naar zijn borst greep. Zijn knokkels waren wit. Hij hield zijn blik strak op de vrouw gericht en het leek alsof hij elk moment kon gaan overgeven. ‘Hoe kon dit gebeuren?’ vroeg hij, met een van afschuw verwrongen gezicht. ‘Hoe kon dit in godsnaam gebeuren?’

DAG EEN

Een

‘Ja, mama,’ sprak Sara Linton zachtjes in haar mobiele telefoon, en ze liet zich achteroverzakken op haar stoel. Even vroeg ze zich af of er ooit een dag zou aanbreken waarop dit weer normaal was, waarop een telefoongesprek met haar moeder haar weer blij zou maken, zoals vroeger, in plaats van een stuk van haar hart uit haar borst te rijten.

‘Schatje,’ zei Cathy sussend, ‘het komt allemaal in orde. Je zorgt goed voor jezelf, en dat is het enige wat papa en ik willen weten.’

Tranen schoten Sara in de ogen. Dit was bepaald niet de eerste keer dat ze in de artsenkamer van het Grady Hospital had zitten huilen, maar ze had genoeg van al dat gejammer; eigenlijk had ze genoeg van al die gevoelens. Was dat niet de reden geweest waarom ze twee jaar eerder haar familie, haar leven in het landelijke deel van Georgia had achtergelaten en naar Atlanta was verhuisd: om niet langer voortdurend herinnerd te worden aan wat er gebeurd was?

‘Beloof me dat je probeert om volgende week naar de kerk te gaan.’

Sara mompelde iets wat voor een belofte zou kunnen doorgaan. Haar moeder was niet gek, en ze wisten allebei dat de kans dat Sara op eerste paasdag in een kerkbank zou zitten buitengewoon minuscule was, maar Cathy drong niet aan.

Sara keek naar de stapel patiëntendossiers die voor haar lag. Haar dienst zat er bijna op en ze moest haar rapport nog dicteren. ‘Mama, het spijt me, maar ik moet ophangen.’

Nadat Cathy haar had laten beloven dat ze de volgende week weer zou bellen, verbrak ze de verbinding. Sara bleef nog een paar minuten met haar mobieltje in haar hand zitten en keek naar de afgesloten cijfers. Met haar duim zocht ze de 7 en de 5 en toetste het vertrouwde nummer in, zonder op BELLEN te drukken. Ze stopte het telefoontje in haar zak en voelde de brief langs de rug van haar hand strijken.

De Brief. Een document dat in haar gedachten een eigen leven was gaan leiden.

Meestal nam Sara na het werk haar post door zodat ze die niet de hele dag met zich mee hoefde te slepen, maar op een ochtend had ze om duistere redenen bij het weggaan de brieven bekeken. Het klamme zweet was haar uitgebroken toen ze de naam van de afzender op de achterkant van de simpele witte envelop had zien staan. Toen ze naar haar werk vertrok had ze de ongeopende envelop in de zak van haar laboratoriumjas gestopt, met de bedoeling om de brief tijdens haar lunchpauze te lezen. De lunchpauze brak aan en ging weer voorbij zonder dat ze de envelop had geopend. Ze had hem mee naar huis genomen en de volgende dag nam ze hem weer mee naar haar werk. Maanden verstreken en de brief vergezelde Sara overal. Soms zat hij in haar jas en soms in haar tas als ze naar de supermarkt ging of een andere boodschap moest doen. Hij werd een soort talisman, en vaak stak ze haar hand in haar zak om hem aan te raken, om zich ervan te verzekeren dat hij er nog was.

In de loop van de tijd waren de hoeken van de dichtgeplakte envelop omgebogen en was het poststempel van Grant County vervaagd. Elke dag werd het moeilijker voor Sara om het ding te openen en te lezen wat de vrouw die verantwoordelijk was voor de dood van haar man haar te vertellen had.

‘Dokter Linton?’ Mary Schroder, een van de verpleegkundigen, klopte op de deur. ‘Er is net een vrouw binnengebracht, bewusteloos voorafgaand aan opname, drieëndertig, zwakke pols,’ zei ze in het afgemeten taaltje van de spoedafdeling.

Sara wierp eerst een blik op de dossiers en toen op haar horloge. Een drieëndertigjarige vrouw die in een dergelijke staat was binnengebracht vormde een puzzel die haar tijd ging kosten. Het was bijna zeven uur. Nog tien minuten en dan zat haar dienst erop. 'Kan Krakauer haar niet nemen?'

'Krakauer heeft haar al gezien,' was Mary's antwoord. 'Hij heeft een bloedtest laten doen en is toen koffie gaan drinken met dat nieuwe sletje.' Ze was zichtbaar onstemd. 'De patiënte is politieagent,' voegde ze eraan toe.

Mary, die al bijna twintig jaar op de spoedafdeling van het Grady Hospital werkte, was met een politieman getrouwd en haar ergernis was begrijpelijk. Het was trouwens een ongeschreven wet in elk ziekenhuis ter wereld dat politiemensen de beste en snelste behandeling kregen. Kennelijk was dat niet tot Otto Krakauer doorgedrongen.

Sara liet zich vermurwen. 'Hoe lang is ze buiten bewustzijn geweest?' vroeg ze.

'Heel even maar, zegt ze zelf.' Mary schudde haar hoofd, want patiënten waren bepaald niet de betrouwbaarste getuigen als het om hun eigen gezondheid ging. 'Ze ziet er niet goed uit.'

Bij die laatste woorden stond Sara op van haar stoel. Het Grady was het enige toptraumacentrum in de wijde omtrek, en bovendien was het een van de weinige overgebleven openbare ziekenhuizen van Georgia. De verpleegkundigen van het Grady kregen bijna dagelijks te maken met auto-ongelukken, schiet- en steekpartijen, overdoses en talloze andere geweldsdelicten. Een ernstig probleem werd onmiddellijk door hen onderkend. En uiteraard lieten politiemensen zich pas opnemen als ze op sterven na dood waren.

Terwijl ze over de spoedafdeling liep, liet Sara haar blik over het dossier van de vrouw gaan. Het enige wat Otto Krakauer had gedaan was haar medische geschiedenis doornemen en bloed laten prikken, en Sara zag dat een duidelijke diagnose ontbrak. Voor het overige was Faith Mitchell een in alle opzichten gezonde vrouw van drieëndertig, zonder ziekteverleden of recent trauma. Hopelijk

kregen ze een beter beeld aan de hand van het bloedonderzoek.

Sara mompelde een verontschuldiging toen ze op de gang tegen een brancard aan botste. Zoals gewoonlijk puilden de ziekenzalen uit en waren de patiënten weggestouwd op de gangen, sommige in bedden, andere in rolstoelen, maar ze zagen er stuk voor stuk nog ellendiger uit dan ze er bij opname aan toe waren geweest. De meesten waren waarschijnlijk meteen uit hun werk hiernaartoe gekomen, omdat ze geen dag loon konden missen. Toen ze Sara's witte jas zagen, riepen ze naar haar, maar ze las nog steeds in het dossier en negeerde alles om zich heen.

'Ik kom zo bij je,' zei Mary, die zich aan de kant liet trekken door een oudere vrouw op een brancard. 'Ze is in 3.'

Sara klopte op de openstaande deur van onderzoekkamer 3: privacy, ook een van de extraatjes die politiemensen ten deel vielen. Een kleine blonde vrouw zat op de rand van het bed, met al haar kleren aan en zichtbaar geïrriteerd. Mary beheerste haar vak als geen ander, maar een blind paard kon nog zien dat Faith Mitchell er slecht aan toe was. Ze was even wit als het laken op het bed, en zelfs op afstand leek haar huid klam.

Haar echtgenoot liep door de kamer te ijsberen en maakte het er niet beter op. Het was een aantrekkelijke man, ruim een meter tachtig, met kortgeknipt blond haar. Over de zijkant van zijn gezicht liep een grillig litteken, waarschijnlijk van een ongeluk toen hij klein was. Misschien was hij gevallen met zijn fiets en was hij met zijn kaak over het asfalt geschuurd, of hij was op de aangestamp-te aarde gesmakt toen hij naar het thuishonk scheurde. Hij was mager en pezig, waarschijnlijk een hardloper, en onder zijn drielidig pak tekenden zich de brede borst en schouders af van iemand die veel tijd op de sportschool doorbracht.

Nu bleef hij staan en keek Sara en zijn vrouw beurte-lings aan. 'Waar is die andere dokter?'

'Die werd naar een spoedgeval geroepen.' Sara liep naar het fonteintje en waste haar handen. 'Ik ben dokter